Det er under disse Forhold af højeste Betydning, at alle de Mænd og Kvinder, som paa nogen Maade tænker over Samfundets Vel, ogsaa samler sig i Foreningslivet for at drøfte disse Sager og klare Kvindens Stilling paa Arbejdsmarkedet og i Hjemmet, i det offenlige Liv og i Skolen, og det er Foreningens Opgave.

Kvindelig Fremskridtsforening afholder Møder den 2. og 4. Mandag i hver Maaned, dels med Foredrag, dels med Diskussion og selskabelige Sammenkomster, i smukke og rummelige Lokale, Østergade 15. Det er ikke blot Kvindernes Ret, der her tales om; men det er meget mere Foreningens Formaal at *drage Kvinderne op* til Interesse og Deltagelse for sociale og politiske Sager. Saaledes var det Kvindelig Fremskridtsforening, der her i København først satte Sindene i Bevægelse for Fredssagen, idet Fru Mathilde Bajer satte en Fredsadresse i Gang, og gennem denne vendte Kvindernes Tanker til Tro paa Fred mellem Nationerne. Det var Kvindelig Fremskridtsforening, som efter Forslag af Fru Anna Nielsen om Oprettelse af et Organ for Kvindesagen, et Blad, redigeret af Kvinder, satte Kvindebladet „Hvad vi vil" i Værk, hvilket dog har hjulpet Kvinderne til nogen Forstaaelse af deres berettigede Krav. Ligeledes var Tanken om den bekendte Madadresse og det store Kvindesagsmøde ved den slesvigske Sten 1891, hvilken sidste saa at sige vakte Opmærksomhed i hele Evropa, udgaaet fra *Kvindelig Fremskridtsforening.*

Foreningen tæller en Del Medlemmer, der med Energi og utrættelig Flid arbejder for Fred og Fremskridt, men vi burde tælle Tusinder; vi beder derfor indtrængende socialt og politisk oplyste Mænd og Kvinder at støtte vore Bestræbelser ved at indmelde sig i Foreningen.

Kontingentet er 2 Kr. aarlig, saa vel for udenbys som indenbys Medlemmer, og Indmeldelser modtages hos Formanden. Fru Johanne Meyer, Naboløs 4, 2. Sal, K.

Et lille Fremskridt.

Landstinget har vedtaget et af Regeringen fremsat Forslag til Lov om Ægteskabs Indgaaelse for danske Konsuler i Udlandet, hvorefter der gives danske Konsuler i Udlandet Myndighed til at forrette borgerlig Vielse, naar enten begge de vordende Ægtefæller eller den ene af dem er dansk.

I § 6 hedder det blandt andet, saaledes som Landstinget har vedtaget den: „Som Forlovere kunne kun antages **Mænd**, der er Konsulen bekendt som hæderlige og paalidelige o. s. v.

Til Ændring af denne Paragraf har Hr. Folketingsmand Bajer foreslaaet: „Som Forlovere kunne kun antages **Personer**" o. s. v. — derved altsaa ogsaa forstaaet *Kvinder.*

Vi har ofte hørt Rigsdagsmedlemmer udtale deres Fortvivlelse over Hr. Bajers evige *Ændringsforslag* til Fordel for Kvindesagen. — Vi kan imidlertid forsikre, at vi er Hr. Bajer uhyre taknemlige for, at han stadig er paa sin Post, naar det gælder Kvindens borgerlige Ret, og vi foretrækker langt hellere en stille Ændring, der giver Kvinden fuldkommen Ligestilling, end en Rabalder-Debat paa store Spørgsmaal, hvorved vi kun faar vor Umyndighed og Retsløshed yderligere fastslaaet.

Gratis Lægehjælp.

Først i Januar 1892 er Loven om gratis Lægehjælp for Ubemidlede traadt i Kraft. Det er altsaa *ikke* mere *Fattighjælp*, men enhver hæderlig ubemidlet Mand eller Kvinde kan uden Tab af borgerlige Rettigheder søge fri Lægehjælp. At man skal henvende sig derom til en af Byens 12 Distrikts-*Fattigforstandere*, bør ikke forskrække nogen. Byen betaler, og det er berettiget for et ubemidlet Menneske at benytte denne Hjælp. At der er den haardeste og mest omfattende Trang hertil, vil følgende lille Eksempel oplyse:

En flittig Arbejderfamilie med 5 Børn havde ved Mandens Sygdom 7 Gange modtaget Lægebesøg, og hver Gang betalt Lægen 2 Kr. Manden maatte alligevel indlægges paa Hospitalet, og nu blev Familiens Kaar yderligere ulykkelige, trods Konens og Børnenes utrættelige Flid.

Imidlertid blev Konen haardt angrebet af Influenza og følte sig dødelig syg; heldigvis havde hun endnu 2 Kr. hos sig, og sendte derfor Bud til Lægen. Han kom, skrev Recept paa Antifibrin og Brystdraaber, men gav ellers ingen Ordre angaaende Konens Pleje, Diæt eller andet; han modtog de forlangte 2 Kr., og tilføjede blot da han gik: **„skulde De nu blive daarligere, kan De komme til mig, det vil da kun koste Dem 1 Kr."**

Enhver vil kunne dømme om hans Handlemaade. Konen blev meget daarlig men havde ikke mere 2 Kr. til at betale Lægen med, og laa derfor stille hen.

Tilfældigvis fik en Dame, hvis Navn er meget kendt i de højere Kredse, Nys om Lægens Vilkaarlighed, skrev et meget hvast Brev til ham om hans uforsvarlige Handlemaade og bad ham hurtigst muligt *supplere det manglende i hans første betalte Besøg* hos den fattige Kone. Lægen kom og var meget elskværdig og omhyggelig, saa Konen kom sig.

Men der findes neppe altid en intelligent Kvinde, der som omtalte Dame saa resolut griber ind til Hjælp i den Fattiges Kaar, og vi kan derfor ikke andet end glæde os over, at der nu gives gratis Lægehjælp for enhver ubemidlet Mand eller Kvinde, og da Københavns 24 Kommunelæger sorterer under Magistratens 3die Afdeling, vil ogsaa Forsømmelser af Lægen her kunne paatales.

Hvad lo de af?

Føret var skrækkeligt. Sporvognen var næsten fuld. To Damer, en ældre og en yngre, skyndte sig efter den, vinkede med Paraplyerne — forgæves. Konduktøren billetterede ovenpaa.

Bag paa Sporvognen sad to unge, velklædte Mænd; de saa Damernes Anstrængelser, men de sad for godt, gad ikke strække Armen ud for at ringe.

Saa fik den unge Dame en Idé, slap den ældres Arm og løb efter Vognen, indhentede den, sprang hurtigt op og ringede selv. Vognen standsede. Nu saa man den ældre Dame saa hurtigt, som hun formaaede, komme efter sin — efter min Mening flinke — unge Ledsagerske, der, varm og med blussende Kinder, afventede det Øjeblik, hun kunde række den ældre Haanden og faa hende placeret.

Men hvad gjorde de unge Mænd? De krummede sig under et vældigt Latterudbrud. Hvad lo de af? Mon det var af den raske unge Pige eller af deres egen Dumhed?

Er det mon latterligt at springe op paa en Sporvogn, naar den er i Gang? Jeg synes, det er mere latterligt at se ganske unge stanse dette Befordringsmiddel, selv om det kører ganske langsomt. I alt Fald véd jeg, det er mere dyrekærligt, om man saa kan sige.

Nicoline.

Krig mod Krigen.

Den talentfulde Forfatter, Guy de Maupassants Sindssygdom har vakt almindelig Deltagelse overalt, hvor hans Arbejder er kendte. — Det kan maaske derfor interessere vore Læsere at høre hans Udtalelser som Fredsven i hans sunde Dage.

„Naar jeg blot tænker paa det Ord: Krigen, bliver jeg saa underlig til Mode, som om man talte til mig om Hekseri, Inkvisition, eller en anden fjern Tilstand, afsluttet, afskyelig, væmmelig, mod Naturen.

Naar vi taler om Menneskeæderi, trækker vi stolt paa Smilebaandet i Bevidstheden om vor Overlegenhed over disse Vilde. Hvem er de Vilde, de virkelige Vilde? Er det dem, der slaar hinanden ihjel for at spise de overvundne, eller dem, som gør det samme for at dræbe, kun for at dræbe?

De smaa Infanterister, som løber der nede, er bestemte til Døden lige som de Faareflokke, som en Slagter støder ned i Slagtehusene. De vil falde paa en Slette, Hovedet kløvet af et Sabelhug, eller Brystet gennemboret af en Kugle, og det er unge Mennesker, som kunde være nyttige.

Deres Fædre er gamle og fattige; deres Mødre, som i tyve Aar har elsket dem, som kun Mødre kan elske, faar at vide om et halvt eller maaske et helt Aar, at Sønnen, deres egen Dreng, der er bleven opdraget med saa megen Omhu, saa megen Kærlighed, er kastet ned i et Hul som en død Hund, efter at have faaet Maven revet op af en Kanonkugle og nedtrampet, knust, æltet sammen til en ukendelig Masse under Hestehovene. Hvorfor har man dog dræbt hendes Dreng, hendes smukke Dreng, hendes eneste Haab, hendes Stolthed, hendes Liv? Hun véd det ikke. Ja, hvorfor?

Krigen! . . . . kæmpe! . . . . dræbe! . . . . nedsable Mennesker! Og vi har den Dag i Dag, i vor Tidsalder, med vor Kultur, med den udstrakte Videnskab og den filosofiske Modenhed, hvortil man tror, Menneskeheden er naaet, vi har Skoler, hvor man lærer at myrde, at myrde i lang Afstand, med en høj Grad af Fuldkommenhed, en hel Mængde Mennesker paa en Gang, at dræbe stakkels Djævle, uskyldige Mennesker med Kone og Børn, og det uden Lov og Dom.

Og det mest forbavsende ved det hele, det er, at Folkene ikke rejser sig mod deres Regeringer. Hvad Forskel er der saa mel-